

"Nesbo tek kelime ile
gerilimi tırmandırabilir
ve en dikkatli okuru bile
hazırlıksız yakalayabilir."

Wall Street Journal

JO NESBO

KURDUN ZAMANI

Polisiye
Gerilim

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi

Yarasa (#1)
Hamamböcekleri (#2)
Kızılgerdan (#3)
Nemesis (#4)
Şeytan Yıldızı (#5)
Kurtarıcı (#6)

Kardan Adam (#7)

Leopar (#8)
Hayalet (#9)
Polis (#10)
Susuzluk (#11)
Bıçak (#12)
Kanlı Ay (#13)

Diğer kitaplar

Macbeth
Oğul
Krallık
Kıskanç Adam
Kan Bağı

KURDUN ZAMANI

Orijinal adı: Minnesota

© 2025, Jo Nesbo

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Fazilet Mıstıkoğlu

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2026 / ISBN 978-625-8593-74-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 81860

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kurdun Zamanı

Jo Nesbo

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Fazilet Mıstıkoğlu

We're all living in Amerika, Amerika ist wunderbar.
Hepimiz Amerika'da yaşıyoruz, Amerika bir harika.

Rammstein

“Bay Holger Rudi, ziyaretinizin sebebi nedir?”

Gümrük memuru, bir yandan Amerika Birleşik Devletleri Gümrük ve Sınır Muhafaza armasının hemen altındaki üst kolunu kaşırken bana ilgisiz gözlerle baktı. Bakışları yorgundu.

“Araştırma” diye cevap verdim.

“Peki neyi araştırmak istiyorsunuz?”

Oslo’dan Minneapolis’e Reykjavik aktarmalı uçmuştum, yedi saatlik saat farkının üzerine vücudum bana çoktan yataкта olmam gerektiğini söylüyordu. O yüzden içgüdülerimi izleyerek “cinayetleri” diye cevap verip sorgu odasına düşmek yerine, ona Norveç kökenli bir polis memuru hakkında bir roman yazdığımı söyledim.

“Yani yazarsınız?”

Ona tahnitçi olduğumu söyleyesim geldi. Hayvanların içini dolduruyordum. Zihnimde çoktan berraklaşmış bir hikâyedeki karakteri ete kemiğe büründürmek üzere burada olduğumu söyleyesim geldi. Son aylarda peşimi bırakmayan bir imge; kendime yakıştırdığım bir sıfattı bu. Ama dediğim gibi, yorgundum.

“Evet” diye cevap verdim.

“İlginçmiş. Ben de Norveç Luteryen Anıt Kilisesi’nde vaftiz edilmişim.”

“Gerçekten mi?”

“Minnesota’nın her yerine yayılmışız.” Gümrük memuru bana Norveç pasaportumu uzatırken kıkırdadı.

Taksiyle şehre girerken her şeyin değiştiğini bir bakışta anladım. Sekiz yıl önce Minneapolis’e geldiğimde burada olmayan yeni yollar ve binalar yapılmıştı. Otobandan çıktığımızda şehir merkezinin silueti önümüzde yükseliyordu. Gökdelenlerin arasından, devasa bir yapının köşelerinden yansıyan öğleden sonra güneşini görüyordum.

“Şu camdan şey de ne?” diye sordum şoföre.

“Ha o mu? Orası US Bank Stadyumu. Vikings’in stadı.”

“Vay.”

“Futbolla ilgilenir misin?”

Omuz silktim. “Vikings’i izlemiştim. Eski stadyumda. Belki bir bilet alırım.”

“O konuda bol şans.”

“Bol şans derken?”

Ellilerinde görünen siyah bir adam olan şoför, dikiz aynasından, badem biçimli gözlüğünün ardından, bana bir bakış attı. “Bilet bulmak çok zor. Dün bana bir bilet teklif ettiler. Çok da sıradan bir bilet. Üç yüz elli dolar istediler.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Eskiden futbol maçı çocuklarını da götürerbildiğin bir şeydi. Şimdi bu ülkedeki her şey gibi oldu. Sadece zenginlere göre.”

Camdan dışarı baktım. Amcamla halamı ziyarete geldiğimizde şehir merkezine pek inmezdik. Ne lazımsa köşe başındaki dükkândan ya da Southdale Alışveriş Merkezi’nden alırdık. Yine de etraftaki sessizlik dikkatimi çekti. Sokakta neredeyse kimse yoktu. Sekiz yıl önce, kuzenim beni Hennepin Caddesi’nde çatı katındaki bir restorana götürdüğünde sokaklar insan kaynıyordu. Özellikle de şimdi geçtiğimiz Nicollet Alışveriş Merkezi’nin caddesi.

“Herkes nerede?” diye sordum.

“İnsanları mı soruyorsun?”

“Evet.”

“Eh, bütün o olaylardan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.”

Bütün o olaylar. Benim için *bütün o olaylar*, altı yıl önceki cina-yetler demek ama o ve Minneapolis’teki herkes için iki yıl önce öldürülen George Floyd demek. Sadece havaalanından gelir-ken Minneapolis polisinin öldürdüğü siyah adamı gösteren üç ayrı duvar resminin yanından geçmiştik.

“Epey zaman oldu ama” dedim.

“Öyle gelmiyor” dedi şoför. “Bazıları bunun bu şehrin in-sanlarını bir araya getireceğini düşündü. Irkçı polise karşı bir-leşen herkes diye düşünürsün, değil mi? Ama bana kalırsa bu şehir o zaman parçalandı. Bir de pandemiyle aynı zamana denk geldi. Anlayacağın tam bir felaketler zinciriydi...”

Hilton’un önünde durduk. Parayı nakit verdim, üstüne de iyi bir bahşiş bıraktım. Gitmeden önce şehirde beni gezdirecek birine ihtiyacım olduğunu söyleyip ilgilenip ilgilenmediğini sordum. Saatlik bir ücrette anlaştık. Bana telefon numarasını verdi, hazır olduğumda arayabileceğimi söyledi.

Otelin geniş lobisinde ve restoranında yalnızca birkaç kişi vardı. Resepsiyondaki kadın, tek kullanımlık maskesinin ar-kasından muhtemelen gülümsedi, ben de pasaportumu uzat-tım. Bir haftadan uzun kalacağımı görünce odanın yalnızca beş günde bir temizleneceğini söyledi. Ardından, özellikle rica etti-ğim gibi, otelin neredeyse en üst katındaki 2406 numaralı oda-nın kartını verdi.

“Burun kanatan kat, ha?” dedi kovboy şapkalı bir adam ben yirmi dörde basarken gülümseyerek. Bunu o, Amerikalılarda ve Norveç’in en kuzeyindekilerde fark ettiğim türden hava-lı, hafif şakacı ama bir o kadar da dostça tonla söylemişti. Ben de aynı derecede havalı bir karşılık bulmaya çalıştım ama ben Norveç’in güneyindendim. Bu yüzden onun yerine kulaklarım-daki basıncı eşitlemeye uğraştım.

Yatak büyük ve yumuşaktı, uzanır uzanmaz uyuyakalmışım.

Uyandığımda tuvalete gitmem gerekiyordu. Fazla uyanmayayım diye ışığı yakmadım. Karanlıkta klozeti güçlkle seçip oturmaya yeltendim; arka tarafım plastik kapağın yuvarlağına güvenle yerleşmeden az kalsın geriye doğru düşüyordum. ABD’de tuvaletlerin Norveç’tekilere göre daha alçak yapıldığını unutmıştım. Tam o anda çocukken bunun bana Amerika’yı çocukların daha çok sevildiği bir yer gibi düşündürdüğünü de hatırladım. Hem o, bir de o çizgi film ve çocuk dizileriyle dolu televizyon kanalları, Southdale’de raflar boyunca uzayıp giden o sonsuz şekerlemeler, amcamın yaz tatilinde geldiğimizde bize mutlaka yeni bir eğlence düzeneği gösterdiği Valleyfair lunaparkı... Burası harika bir şekilde çocuksu olan bir ülke diye düşünürdüm. Kısacası Amerika’yı seviyordum. Zamanla kursesiz bir yer olmadığını anlamaya başlasam da hayatım boyunca sevmeye devam edeceğimi de biliyordum.

Daha sonra uyandığımda dışarısı hâlâ karanlıktı. Kalktım, taksi şoförünün numarasını çevirip Nicollet Bulvarı ile Güney tarafı Onuncu Cadde’nin köşesinde benimle buluşmasını istedim, sonra da otelden çıktım. Mississippi’nin öte yakasındaki ikiz şehir Saint Paul üzerinde şafak yeni yeni söküyordu. Kaldırımında yürürken, ülkenin en büyük bankalarından birinin logosunu taşıyan gökdelenin cephesine, kendine biraz sıcaklık bulabileceğini düşünüyormuş gibi sırtını dayamış uyuyan bir evsiz adamın yanından geçtim. Nicollet’te koyu renk bir polis arabası park halindeydi ama camları koyu renkti; içinde biri oturuyor mu göremedim. Yaklaşık on beş dakika sonra taksim kaldırımın yanına yanaştı. Arka koltuğa geçtim.

“Önce Jordan’a gidelim.”

Şoför aynadan bana baktı. “Kasabaya mı?”

“Hayır. Mahalleye.”

İsteksiz olduğunu görüyordum.

“Bir sorun mu var?”

“Yok, efendim. Ama madde arıyorsanız başka bir araba bulsanız iyi olur.”

“Hayır, öyle bir şey değil. *Proje konutları* görmek istiyorum.”

“Jordan’da mı? Onlar artık yok, efendim.”

“Yok mu?”

“Sonuncusunu beş altı yıl önce yıktılar.”

“O zaman tam da oraya gidiyoruz.”

Hâlâ uykuda olan şehrin içinden süzülerek ilerledik. Hangi mahalleden geçtiğinizi, oranın yoksul mu varlıklı mı olduğunu anlamak için ayrıntılara dikkat etmek gerekiyordu. Küçük evlerin önündeki çimler biçilmiş mi, ortalıkta çöp var mı, yol kenarına hangi marka arabalar park etmiş...

Yirmi dört saat açık bir Winner Gas benzin istasyonunun yanından geçtik. Dört siyah genç geçişimizi izledi.

“İnsanlar artık buradan mı madde temin ediyor?” diye sordum.

Şoför cevap vermedi. Birkaç blok sonra durdu.

“İşte” dedi. “Jordan’daki son kule bloklar buradaydı.”

BU NOKTADAN SONRA SİLAH YASAKTIR yazılı bir tabela gördüm, arkasında alçak, yeni sayılabilecek bir bina vardı. Bir ilkokuldu. Yarı karanlıkta iki sincap çimlerin üzerinde sinirli, kısa sıçrayışlarla koşuşturuyor, iri, kabarık kuyrukları arkalarından tuhaf bir yumuşaklıkla sürükleniyordu.

Bay Holger Rudi, ziyaretinizin sebebi nedir?

Sebep bir katilin zihnine girmeye çalışmaktı. 2016’nın o günlerine giden adımların izini sürmektir. Bir kitap için. Kitap üzerinde çalışmaya başlamıştım. Taslak başlığı *Minneapolis İntikamcısı*’ydı. Yayıncının bununla ilgili mutlaka bir görüşü olacaktı, gerçi bunu nasıl pazarlayacaklarından o kadar emin olmayabilirler. Şu sıralar kitap piyasasının en gözde türü gerçek suç hikâyeleri tabii. İnsanlar kanlı, mümkünse gösterişli cinayet hikâyelerine doymuyor; gizemli hava, beklenmedik

gelişmeler, yasanın her iki tarafında da olan kötüler ve kahramanlar ve mümkünse, geniş kapsamlı komplo teorilerine kapı aralayan belirsiz bir son... Benim kitabımda da bunların hepsi olacaktı, sonuncusu hariç. Bütün cevaplar ortada, suçun kime ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Geriye kalan tek şey, olanın nasıl ve neden olduğunu anlamaya çalışmaktı. Bunu başaramak için yalnızca katilin değil, bu hikâyedeki herkesin zihnine girmem gerekiyordu. Bildiğim her şeyi ve biraz da kendi hayal gücümü kullanarak dünyayı görmem, her şeyin yaşandığı yerleri dolaşmam, olan biteni onların gözlerinden yeniden yaşamam gerekiyordu. Bütün o insanlık dışı olayların içinde insani olanı bulmalıyım. Okuru ve kendimi řu soruyu sormaya zorlamalıyım: Bunu yapan ben olabilir miyim?

Bu saha çalışmalarına sekiz gün ayırmıştım, yani çok fazla zamanım yoktu. Bir an önce başlamam gerekiyordu. Bu da altı yıl önceki o sabah, şafak vakti, tam řu an bulunduğum yerde olan adamdan başlamak demektir.

Gözlerimi kapatıp baktım. Kule blokların yerden yükseldiğini görebiliyordum. Gökyüzünü kapatıyorlardı. Orada, altıncı katta, açık bir pencere vardı. Yukarıya doğru uçtum. O anda ben oydum. Dışarı baktım. Her yeri görebiliyordum. Yükseklik hâkimiyet demektir.

Hedef Tahtası, Ekim 2016

Yükseklik bakış açısı kazandırıyor. Bir süreliğine tarafsız bir gözlemci olabiliyor ya da en azından öyleymişim gibi yapabiliyordum. Aşağıdaki toplum, insanlar ve onların hayatları hakkında nesnel olduğuna inandığım hükümler verebiliyordum. Saat yediden beri o altıncı kattaki pencerenin önünde oturmuş, aşağıdaki karınca yuvasına bakıyordum. Jordan bloklarındaki dairelerin kapılarından çıkan insanları izliyordum. Salı sabahıydı. Saat sekizi on bir geçiyordu. Kaldırım kenarından, blokların arkasındaki otoparklardan hareket eden arabaları görüyordum. Egzozlardan çıkan beyaz dumanı. Çocukları almaya gelen sarı okul servislerinin camlarında parmaklıklar vardı; çocukları bekleyen hayatın bir ön gösterimi misali seyyar hapishaneler gibiydiler. İnsanları işe taşıyan başka otobüsler de vardı. Kimi fabrikalara ama çoğu hizmet sektöründeki işlere, en alt basamağa gidiyordu. Ama Jordan bloklarında okula ya da işe gidecek yeri olmayan da çok insan vardı, onların çoğu hâlâ yataktaydı. Kimisi sekiz yıl önce ülkenin ilk siyah başkanıyla gelen umudu çoktan yitirmiş, tavana bakarak uzanıyordu. Üç ay sonra o başkan Beyaz Saray'dan, geriye kalan her şeyle birlikte bir nakliye kamyonuna yüklenip gidecekti. Onlar da öylece yatıp, aslında hiç tam anlamıyla peşlerini bırakmayan o soruya bir cevap bulmaya çalışıyordu: Neden? Neden kalkayım ki?

İçlerinden biri, kalkmak için bir sebep bulmuş olanlardan biri, kapıdan çıktı. Jordan'daki ilginç bir özellik de giriş kapılarının dışa değil, içe doğru açılmasıydı. Kimine göre bunun nedeni, kapı içeri açıldığında kapıyla kasa arasındaki boşluğun daha korunaklı olmasıydı. Bir de Jordan'da, birinin evine zorla girilerek öldürölme ihtimali, içeride yangında yanarak ölme ihtimalinden daha yüksekti, oysa istatistiklere bakılırsa Minneapolis'in tamamında en fazla kundaklama vakası yine Jordan'da yaşanıyordu.

Saat sekiz on üç. Solgun bir sonbahar güneşi sabah pusunu yarıp geçmeye çalışıyordu. Gözümü nişangâha dayadım ve hedefi üçüncü blokun kapısına odaklayana kadar ayarladım. Dün o kapıdan tam sekiz on altıda çıkmıştı. Dün pazartesiydi, bugün salı, insanlar alışkanlıklarının esiri de olduğuna göre bugün de aşağı yukarı aynı saatte işe gitmek üzere çıkmaması için bir neden yoktu. Yine de yediden beri burada oturuyordum. Sonuçta kendi hesabına çalışıyordu, belki pazartesiileri kendine biraz fazla uyuma hakkı tanıyor ama diğer günler daha erken çıkıyordu.

Ellerimi ovuşturdum. Gece don olmuştu ve perdelerin arasından soğuk bir rüzgâr sızıyordu. Dalgalanıp nişanımı bozmasınlar diye perdeleri cama bantlamıştım. Torbacıların sokak köşelerinde yerlerini alışını, ilk alışverişlerin yapılışını görmüş-tüm. Müşterilerin çoğu siyahtı, birkaç Latin vardı, arada da camlarından beyaz eller uzanan arabalar yanaşıyordu. Saat sekiz çeyrek. Kızarmış yağ, sarmısak ve sigara dumanının keskin kokusunu içime çektim. Bu tek odalı daireyi son kez temizlemiştim ama o eski duvar kâğıdından yayılan koku hâlâ duruyordu. Birazdan bu blok yıkıldığında bile o koku hâlâ burada olacak.

Sekiz on altı. Uyluklarım sızlamaya başlamıştı. Rahatlatmak için tekrar topuklarımın üzerine çömeldim. Rahat bir pozisyon değildi. Pencerenin önüne çektiğim koltuğun üzerinde diz çö-

küyordum. Namluyu bir sandalyenin arkalığına dayamıştım. Mesafe üç yüz metre. Elverişli mesafeden biraz fazla, özellikle de rüzgârı hesaba katınca. En iyisi tek kurşunla kafasından vurup işi bitirmek olurdu. Ama bu fazla riskliydi; ıskalayabilir ve tüm işi berbat edebilirdim. O yüzden plan önce göğse bir atış yapıp onu yere sermek, sonra sürgüyü çekip öldürücü kurşunu sıkırmaktı. Tüfek bir M24'tü. Altı gün önce bin dokuz yüz dolara satın almıştım. Elbette bir silah dükkânından değil, paravan olarak kullandığı adamları olan yerel bir satıcıdan almıştım; adamlarının çoğu sabıka kaydı olmayan, paraya sıkışmış bağımlılardı. Satıcı onları "kolay" bir silah dükkânına, sahibinin fazla soru sormadığı türden bir yere gönderirdi. İşin her hali paravan koksa da, adam başvuruyu kayıtlara şöyle bir bakıp kontrol eder, sonra da yirmi potansiyel cinayet silahını sakın sakın, silahın namlusuyla dipçliğini bile ayırt edemeyecek bir uyuşturucu bağımlısına satardı. Satıcı her silah için o bağımlıya en fazla yirmi dolar öder, sonra da silahları dükkândaki fiyatın bir buçuk katına satardı. Adı Dante'ydi. Minneapolis kırsalında doğup büyümüş ama İtalyan gibi giyinen, İtalyan yemekleri yiyen, sahte bir İtalyan aksanıyla konuşan şişkin bir tavuskuşuydu. Bir de tabii ki, buradan iki blok ötede bir garajdan yürüttüğü işinde bir İtalyan gibi üçkâğıtçıydı. Müşterileri sabıkalı insanlardı. Silah dükkânına kız arkadaşını gönderip silah aldıran ya da sahte kimlikle içeri giren ufak tefek suçlular değil. Biraz daha fazla para ödeyip profesyonel bir hizmet satın almaya razı olan insanlar. Öyle ki, suç mahallinde silah kaybetmeler bile polisin o silahın izini onlara sürmesinin mümkün olmayacağını bilerek ödeme yapıyorlardı.

Dante kilosuna da sağlığına da pek dikkat etmez ama bunu görünüşüne gösterdiği özenle telafi ederdi. Saçı sakalı tırnak makasıyla kesilmiş gibiydi, kıyafetleri ise her zaman birbiriyle uyumluydu. Altına da bayılırdı. Kaşlarında altın, kulaklarında altın, boynunda altın vardı. En önemlisi de dişlerinde altın vardı.

Garajına gittiğim o gün ilk dikkatimi çeken şey de o altın dişleriydi. Bana geyik avına gittiğimi umduğunu ve sattığı silahın bir suç mahallinde ortaya çıkmasını istemediğini çünkü bu silahı kendisi satın aldığını, paravan kullanmadığını söylerken dişleri ıslak ıslak parılıyordu.

“Yani sadece söylüyorum, bana hesap vermen gerekmiyor kardeşim.”

Aslında bunu söylemesine gerek yoktu zira garaja girdiğimden beri tek kelime etmemiştim. Zaten ne diyebilirdim ki? Avcılayacağım kişinin kendisi olduğunu mu söyleyecektim? Bana sattığı silahın onun öldürülmesinde kullanılacağını mı? O sırada yalnızdı ama yine de güneş gözlüğümü çıkarmamaya, kapüşonumu indirmemeye dikkat ettim. Sadece başımı salladım, istediğim tüfek ve iki el bombasını işaret ettim, parayı saydım ve silahın kılıfını çıkardığında onu kendim patpata sarıp dürbünlü nişangâhla iki el bombasının yanına bıraktım. Ellerime bakmıştı. Uzun uzun gözlerini dikip bakmıştı. Belki bileğimdeki pentagramı fark etmişti. Belki birine söylemişti. Pek önemi yoktu. Tıpkı arkamdan bağırdığı o veda cümlesinin de pek önemi olmadığı gibi. Muhtemelen gayet yeterli olduğunu düşündüğü bir İspanyol aksanıyla *Hasta la vista* demişti. *Sonra görüşürüz.*

Ne kadar haklı çıkacağını bilmiyordu.

Sokak kapısı açıldı.

Dante.

Dışarı çıktı ve durdu. Dün sabah yaptığı gibi, önce sağa, sonra sola baktı. Sağ elini yumruk yapıp sol avucuna vurdu. Sanki her gün bir dövüştü. Sanki insanın her sabah sağa ya da sola gideceğini seçme şansı vardı. Ne kadar safız.

Arabası –bir Maserati– blokların arkasındaki otoparktaydı. Yepyeni sayılmazdı ama yine de Jordan gibi bir mahallede böyle bir arabanın dokunulmadan durabilmesi başlı başına bir mucizeydi. Açıklaması epeyce basitti: Araba, yeraltı dünyasın-

dan müşterileri tarafından korunuyordu ve Jordan'daki herkes bunu biliyordu.

Nişangâhı göğsüne sabitledim. Mesafeyi ve açığı hesaplamış, bana göre çok aşağıda kalacağı için görüş ayarını biraz aşağı indirmiştim. Nefesimi tuttum, tetiğe sabit bir baskı uygulamaya çalıştım ama nabzımın olması gerekenden fazla yükseldiğini biliyordum. Tetik hareket etti. Hareket etmeye devam etti. Ama silah patlamadı. Nabzım hızlandı. Kendime sabırsız olmamam gerektiğini söylemeye çalıştım; bir saniye sonra hareket edip nişan almayı çok daha zor hale getireceğini düşünmemeliydim. Asılma. Sadece sabit, sabit bir baskı.

Aşağıdaki adam paltosunun içinde ürperdi. Birleştirdiği avuçlarını ağzına götürüp üfledi. Zarların üzerine üfleyen bir kumarbaz gibi.

Sağa döndü.

Tam o anda tüfek geri tepti. Tüfeğe iyice asılmış olmalıyım ki Dante görüş açımdan hiç çıkmadı. Aniden bir şey unuttuğunu fark etmiş gibi donakaldığını gördüm. Uzun paltosunun içinden bir şey kaldırıma düştü. Aklıma gelen ilk çağrışım, Monica'yla banyoda durduğumuz o andı; suyu gelmiş, yerdeki fayanslara yayılmıştı, ikimiz de korkudan ve mutluluktan neredeyse bayılacaktık. Korkmuş ve mutlu.

Kandı. Dante düştü. Geriye doğru, kapıya. Kapı açıldı, içeri doğru. O karanlık koridorun içine uzandı, ayakları hâlâ gün ışığındaydı. Aşağıdan ne çığlık geldi ne bağırış ne de koşuşturma sesi ne de kapılar çarpıldı. Sadece hemen ötedeki otoyoldan sabah trafiğinin kesintisiz uğultusu geliyordu. Sonra birden hip hop müzik başladı. Hâlâ yatakta uzanan biri kalkmış, ne olduğunu görmek için pencereyi açmıştı.

Titremeye başladığımı hissettim. Midem bulandı. Kendimi Monica'yı ve çocukları düşünmeye zorladım. Tüfeğe bir fişek daha sürerken, onları aklımdan çıkarma dedim kendime. Tekrar nişan aldım. Gözüm dürbüne yapıştı. Onu orada,

hareketsiz yatarken gördüğümde ayakkabılarının ne kadar pahalı göründüğünü düşündüm. Polisin Jordan'a gelmesinin biraz zaman alacağını, o arada birilerinin o ayakkabıları çalabileceğini düşündüm. Gözüme bir şey kaçtı, kırmak zorunda kaldım. Tekrar baktığımda ayakkabıların hareket ettiğini gördüm. Karanlık koridordaki biri onu içeri, güvenli alana doğru sürüklüyordu. Tetiği tekrar çekmek üzereydim ama sadece insani görevini yapan bir komşuyu vurma düşüncesi beni bir an duraksattı. Kimsenin ama hiç kimsenin bütünüyle masum olmadığını düşünüp yine de ateş etmeye karar verene kadar, kapı çoktan kapanmıştı.

Ayağa kalktım, ayağım uyuştugu için mutfak tezgâhına tutunmak zorunda kaldım. Tüfeği patpata sardım. Tezgâhı, koltuğun kolunu, sandalyenin arkallğını sildim. Sonra banyoya geçip teçhizatımı kuşandım. Kaşımda kontrolsüz uzayan bir teli kopardım, iki parmağımın arasında tuttum, dilimin üzerine koyup yuttum. Boğazıma takıldı, sanki aşağı inmeye direniyordu. Güneş gözlüğümü takıp kapüşonlu sweatshirt'ümün fermuarını çektim. Tüm eşyalarımın olduğu sırt çantasını omuzladım, yuka bitkisinin olduğu saksıyı aldım, daireye son bir kez göz gezdirip çıktım.

İki kat yukarı, Bayan White'ın dairesine çıktım. Kapıyı çaldım. İçeride terliklerin sürtünme sesini duydum. Terlikler durdu, her şey sessizleşti. Muhtemelen kapıdaki balık gözü mercekten bana bakıyordu. Ardından kapı açıldı. Hiç sormamıştım ama Bayan White en az seksen yaşında olmalıydı. Tatlı, kır saçlı, yaşlı siyah bir kadındı; kayısı reçeline de bala da tam benzemeyen, ikisinin arasında bir şey kokardı.

"Tomás" dedi. "Bak sen, seni en son ne zaman gördüm hatırlamıyorum bile. Sen de o patlama sesini duydun mu?"

Tek kelime etmeden yuka bitkisini uzattım.

"Bana mı?" Hafif bir şaşkınlıkla gülümsedi.

Başım la onayladım.

Jo Nesbo©Thron Ullberg

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Nemesis*, *Şeytan Yıldızı*, *Macbeth*, *Kurtarıcı*, *Kardan Adam*, *Leopar*, *Yarasa*, *Hayalet*, *Hamamböcekleri*, *Polis*, *Kızılgerdan*, *Susuzluk*, *Bıçak*, *Oğul*, *Krallık*, *Kanlı Ay*, *Kan Bağı* adlı romanları ve *Kıskanç Adam* adlı öykü kitabı Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır. Nesbo'nun kitapları dünyada 60 milyon okurla buluştu.

Minneapolis, ABD, 2016. Bir silah satıcısı sokakta vurularak öldürülür. Tüm deliller, gizemli bir geçmişi olan eski çete üyesi Tomás Gomez'i işaret eder. Ne var ki Gomez ortadan yok olmuştur. Kısa süre sonra başka cinayetler de işlenir ve Gomez'in saldırılarını sürdüreceği anlaşılır. Bu sırada, görevden uzaklaştırılmış polis memuru Bob Oz davaya saplantılı bir ilgi duymaya başlar. Oz kendi hikâyesi kadar trajik bir hikâyesi olan ve yalnızca kendisinin anlayabildiğine inandığı seri katilin peşine düşer.

Minneapolis, ABD, 2022. Minneapolis'le bağları bulunan ve kendisini polisiye yazarı olarak tanımlayan esrarengiz bir Norveçli, Gomez vakası hakkında kitap yazmak için Amerika Birleşik Devletleri'ne gelir. Ancak araştırması ilerledikçe, yazarın bu davayla ilişkisinin görüldüğünden çok daha karmaşık olduğu ortaya çıkar.

***Kurdun Zamanı* şaşırtmacalarla dolu ve unutulmaz bir gerilim romanı.**

Çeviren: Fazilet Mısıkoğlu

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Serifikas no: 44919

ISBN 978-625-8593-74-7

9 786258 593747

Doğan
Kitap